

Lưu Thương Lan

ANH HÀNG XÓM

*Đã cuối thu rồi, sắp sang đông
Nghe gió heo may lùa qua sông
Nhìn lá vàng rơi, lòng xao xuyến
Đã mấy thu rồi, anh biết không?
Nhớ sao cái thuở mình chung xóm
Gom kỷ niệm xưa, kể chuyện lòng...*

Anh là hàng xóm của tôi, cùng trong một con hẻm nhỏ, nhà anh ở đầu xóm, phía trước có giàn bông giấy màu tím, nhà tôi ở giữa xóm, phía đối diện, sau lưng nhà là khu đất trống. Xóm này nằm dựa ven một con sông nhỏ nước xanh trong, in bóng những hàng cây trên bờ, bên kia sông là cồn bấp. Xưa kia, xóm chỉ có lều tèo vài mươi căn nhà gỗ ọp ẹp, dân thương hồ dựng lên làm nơi ở tạm để rời hàng từ lục tỉnh lên Sài Gòn bằng đường sông. Sau một trận hỏa hoạn do bất cẩn, đã thiêu rụi toàn thể những căn nhà gỗ, xóm chỉ còn là một bãi đất trống. Sau có người nhà giàu bỏ tiền ra mua, rồi xây cất thành hai dãy phố khàng trang để bán hoặc cho mướn. Người mua và người thuê lần lượt dọn đến, chẳng mấy chốc xóm trở nên đông đúc.

Đạo đó ở Sài Gòn, nhà và đất đều khan hiếm, nhưng phía sau dãy nhà gần bờ sông, người ta vẫn chừa một khoảng đất trống khá rộng, có trồng nhiều cây lớn có bóng mát, không ai dám cất nhà trên đó cả, sợ bờ sông lở sụp. Dẻo đất trống đó là thiên đàng thơ ấu của bọn trẻ con chúng tôi, những ngày nghỉ và những buổi chiều tan trường về, thường tụ tập ở đó, bày đủ trò chơi đùa và tắm sông, hoặc câu cá. Con sông nhỏ hiền

hòa, chẳng bao giờ gây tai nạn, mặt sông ánh bạc, chỉ hơi gợn sóng lăn tăn mỗi khi triều dâng. Lòng sông thoai thoải, gàn bờ chỉ toàn sỏi cát, không có bùn nên rất sạch. Nước chảy xuôi dòng, lênh đênh trên sông những dề lục bình có hoa màu tím không biết trôi về đâu. Gió đem theo hơi nước từ mặt sông thổi vào bờ, làm mát mẻ thôn xóm những buổi trưa hè. Thỉnh thoảng những con thuyền nhỏ chở dứa, chuối, hoặc dưa hấu đi ngang, tiếng mái chèo khua nước, tiếng gà xao xác, tiếng chó sủa râm ran tạo cho nơi đây một vẻ thanh bình. Khu xóm tuổi thơ của tôi đẹp quá, nó làm ấm lòng tôi mỗi khi nghĩ tới, bởi vì tôi đã để lại nơi đây bao nhiêu kỷ niệm êm đềm.

Gia đình anh và gia đình tôi đều nằm trong số những người đầu tiên đến cư ngụ. Đạo mới tới xóm, tôi lên tám, thường chơi chung với lũ trẻ hàng xóm gồm cả trai lẫn gái, trong đó có đứa em út của anh. Thành Hiền hơn tôi một tuổi, nhưng hiền lành, khờ khạo nên thường bị tôi bắt nạt, bắt chơi chung các trò chơi con gái, chẳng bao giờ nó phản đối. Ngược lại, đôi khi bọn con gái chúng tôi cũng theo nó đi bắt chim hoặc trèo me, trèo ổi. Còn anh, khi đó mười bảy tuổi, đang học thi tú tài. Anh đã qua rồi cái tuổi nghịch ngợm, anh sống như tách biệt với bọn con nít chúng tôi, thế giới của anh chỉ có sách vở và đàn hát. Chẳng biết anh học ở đâu và hồi nào, nhưng anh đàn guitar và đàn phong cầm đều giỏi, anh hát cũng rất hay, giọng anh trầm và ấm áp, nghe quỵên rũ lạ thường. Trong trí óc non nớt của tôi, anh là thần tượng, cái gì của anh cũng nhất, anh cao lớn, đẹp trai giống tài tử Marlon Brando trong những phim chiếu bóng, anh hát hay không thua Sĩ Phú, anh lại học giỏi nhất xóm. Có gì lạ đâu? Trong một khu phố đa số là công chức nhỏ và những dân tiểu thương, con cái chưa qua bậc trung học, sự việc có một anh con trai sắp sửa thi tú tài là một điểm nổi bật. Nhất là khi anh thi đậu, trở thành sinh viên đại học, anh là niềm hãnh diện của cả xóm, anh là tấm gương để các bậc cha mẹ trông vào mà răn dạy con cái. Nhưng có người không nhìn anh qua lăng kính phóng đại, đó là chị Quỳnh Hương của tôi, chị nói con trai học văn khoa là cù lần, con người của anh cũng cù lần... Mặc chị chê bai, tôi nghĩ ngược lại, tôi thấy anh là một người tài hoa đáng mến,

chỉ thiếu con bạch mã, anh rất giống với ông hoàng tử trong mơ của tôi. Tôi thường nhìn anh với cặp mắt ngưỡng mộ, thời gian qua, khi tôi lớn lên, lòng ngưỡng mộ đó vẫn không thay đổi. Còn anh, chắc chẳng bao giờ anh thêm đề ý đến con bé con, tóc cột đuôi ngựa, da đen nhẻm vì đang nắng, thỉnh thoảng vẫn tụ tập cùng đám con nít, thập thò trước cửa nhà anh, nghe anh đàn hát. Đôi lần thấy ồn, anh xua tay biểu đi chơi chỗ khác, thế là thằng Hiền, em anh lại kéo cả bọn ra bãi sông, rủ nhau nô đùa. Nơi đây, không biết ai trồng mà có một cây trướng cá, cành lá xum xuê mọc de ra mặt sông nên không ai dám trèo, trừ thằng Hiền, nó leo cây rất giỏi mà bơi lội cũng rất cừ. Mùa hè, cây đơm chi chít những trái màu đỏ và vàng, những trái trướng cá chi lớn bằng đầu ngón tay, chín mọng, thơm phức ngó bắt thèm. Hiền trèo lên hái cả vốc, bỏ đầy hai túi, xuống chia cho tụi nhỏ, lúc nào nó cũng lựa cho tôi những trái to nhất, và chia cho tôi phần nhiều nhất. Hiền chiều tôi lắm, tôi rủ chơi trò gì nó cũng chịu. Những lần chơi chung, nó vẫn nhường nhịn và giả vờ thua, cố ý để cho tôi thắng. Nó còn dạy tôi bơi nữa, tôi nhút nhát, lại hay sợ nước, nên dù Hiền có kiên nhẫn dạy mãi, tôi cũng chỉ biết bơi lồm bồm, nhưng nó không bao giờ nổi cẩu. Có lần trèo tổ chim bắt được hai con sáo thật đẹp, Hiền chăm chút nuôi lớn và dạy sáo học nói. Thằng San thích mê, gạ mua một con với giá năm đồng. Dạo đó năm đồng to lắm, có thể mua được cái xe lửa chạy bằng pin có đường rầy dài bằng chu vi cái bàn lớn. Đó là món đồ chơi xa xỉ mà Hiền hằng mơ ước, nhưng khi tôi ngỏ lời thích sáo, Hiền đổi ý không bán nữa, mà đem cho tôi.

Có lần chơi trò đấm cưới, Hiền kết một vòng bông sứ thật đẹp, quàng lên tóc cho tôi giả làm cô dâu, nó nghiêng đầu ngắm nghĩa một hồi rồi nói:

- Lớn lên tao sẽ cưới mày.

Tôi lắc đầu:

- Hồng chịu đâu!

- Tại sao?

- Lớn lên tao sẽ lấy hoàng tử. Hoàng tử đẹp trai, đâu có sún như mày?

Hiền ngẩn mặt ra một lúc rồi hỏi:

- Nếu mai một tao hết sún, mày có chịu không?
- Cũng không!
- Tại sao?
- Tại... tại... không là không, vậy thôi. Tôi gỡ vòng hoa ném xuống đất, không chơi trò này nữa, bữa nay mày kỳ cục, nói toàn những chuyện gì ở đâu á!

Lúc đó tôi chín tuổi, chưa biết mắc cỡ. Rồi tôi mười hai, còn Hiền thì đã hết sún. Một hôm nó rủ tôi đi tắm sông, tôi không chịu, nó hỏi tại sao, tôi nói:

- Tao lớn rồi, không cởi trần nữa, kỳ lắm.

Hiền nhìn tôi chăm chú và mỉm cười:

- Vân nói đúng, tụi mình lớn rồi. Nghĩ ngợi một lát, nó bông đề nghị, Vân nè! từ nay đừng kêu Hiền bằng mày nữa nghe?
- Thế kêu bằng gì?
- Bằng anh, như mấy người lớn đó?
- Còn khuya!
- Vậy kêu bằng tên nghe?

Vừa nói nó vừa nhìn tôi như năn nỉ, tôi thấy cũng chẳng hại gì nên gật đầu:

- Ừ, kêu tên thì tạm được.

Hiền mừng rỡ, chạy ngay về nhà, lát sau đem ra cho tôi một trái ổi xá lỵ to tướng, bảo là để ăn mừng.

Cuối mùa hè năm đó, gia đình anh và gia đình tôi tổ chức đi Vũng Tàu chơi chung. Chúng tôi chạy nhảy trên bãi biển, tôi không biết bơi, nhưng cứ liều lĩnh theo mọi người ra xa, nước ngập gần tới vai. Bất chợt một con sóng lớn ập tới, xô tôi té nhào, tôi loạng quạng mãi vẫn không thể đứng lên được, tôi bị uống một ngụm nước khá lớn, ho sặc sụa. Hiền hốt hoảng níu được tôi, nhưng không đủ sức giữ cho tôi đứng vững và đưa tôi lên cao để tránh một con sóng khác, Hiền hét lên âm ỹ. Anh đang đẩy phao cho chị Quỳnh Hương, thấy thế vội bưng bả bơi tới, rồi với đôi tay khỏe mạnh, anh bế bổng tôi lên, đem vào bờ. Trong cánh tay vững vàng của anh, tôi cảm thấy nhỏ bé và vô cùng yếu đuối, chưa bao giờ anh gần gũi tôi đến thế, tôi có thể nghĩ thấy hơi hướm đàn ông toát ra từ bộ ngực nở nang của anh, và đôi mắt anh sâu thăm thẳm... Tôi rùng mình,

khẽ nhắm mắt lại, người run lên nhẹ nhẹ. Anh ghé sát mặt tôi, hỏi giọng lo lắng:

- Em cố sao không, Vân?

Tôi lắc đầu, nước mắt tự dưng trào ra, tôi oà khóc như một đứa trẻ. Mọi người tưởng là tôi sợ hãi, không ai biết rằng đó là những giọt nước mắt xúc động của cô bé mới lớn, lần đầu tiên cảm thấy những rung động kỳ diệu ở trong tay một người khác phái.

Năm tôi mười ba tuổi, mới bắt đầu biết làm dáng. Lần đầu tiên mặc thử cái áo dài mới, đi ngang nhà anh, tôi cố ý đi chậm lại, tôi biết giờ này anh đang có nhà. Quả vậy, anh đang đứng ở trong cửa sổ nhìn ra. Đạo này anh hay nhìn sang nhà tôi, chẳng biết anh nhìn cái gì, hay tôi chỉ tưởng tượng? Nhưng chiều nào anh cũng đem đàn ra gảy, toàn những bản tình ca, nghe thật là du dương. Hôm nay thấy tôi mặc áo mới đi ngang, anh có vẻ ngạc nhiên, thông thả bước ra cửa, tôi dừng bước, e ấp mỉm cười. Anh ngắm nghía tôi một hồi rồi gật gù:

- Bữa nay trông Vân lạ ghê!

Tôi tưởng được anh khen nên đỏ mặt, sung sướng:

- Chắc tại hôm nay là lần đầu tiên em mặc áo dài. Anh thấy đẹp không?

Trong thâm tâm, tôi mong được nghe một lời tán dương, nhưng thất vọng biết bao khi anh lắc đầu:

- Không! Vân đừng mặc áo dài, trông lùng thà, lùng thùng kỳ lắm.

Nói xong anh thản nhiên bỏ vô nhà, mặc tôi đứng trơ, vừa tủi thân vừa bẽ bàng. Sao cùng một thứ hàng may áo, mà chị Quỳnh Hương mặc coi đẹp quá, còn tôi thì bị chê xấu xí? Chắc vì thân hình tôi chưa phát triển, chưa có những đường cong, nét lượn mỹ miều của thiếu nữ, tôi vẫn còn là một cô bé gầy gò, nửa trẻ con, nửa người lớn. Vậy mà không biết thân, còn khoe làm chi? Xấu hổ quá, tôi đứng xó rớ, mặt nóng lên, nước mắt viền quanh. Hiện nãy giờ vẫn đứng yên quan sát, thấy thế vội nắm lấy tay tôi an ủi:

- Đừng để ý đến lời anh ấy. Mỗi người một mắt, tôi lại thấy khác, tôi thấy Vân mặc áo dài coi chẳng chặc hẳn lên.

Tôi hát tay Hiền ra, sẵn cơn tức, tôi trút hết cả lên đầu hắn:

- Mấy người ác lắm. Đi hết đi! Tôi không cần ai an ủi hết. Nói xong, tôi cầm đầu chạy một mạch ra bờ sông sau nhà. Đến bên cây trướng cá, tôi dừng lại thở, mặt đỏ gay, không hiểu vì nắng hay vì xấu hổ. Hiền nãy giờ vẫn lẻo đẻo theo sau, lái nhái xin lỗi dùm anh hắn, nhưng tôi không thèm trả lời. Tôi tìm một chỗ có bóng mát, toan ngồi xuống trên đám lá khô dày nhất, thì Hiền bỗng chọt la lên:

- Dừng, đừng ngồi! Chỗ đó có hang chuột.

Tôi nháy nai, Hiền cười hề hề:

- Chuột công to lắm, để tôi hun khói cho nó chạy ra cả bầy cho Vân xem nhé?
- Khỏi, khỏi... Tôi sợ hãi kêu lên.
- Đùa thôi mà, đừng sợ! Bây giờ Hiền đi bắt cho Vân mấy con bướm đem về ép nghe?
- Không, ác quá!
- Thế sao mọi lần Vân vẫn thích?
- Bây giờ không thích nữa, thế thôi.

Hiền nhìn tôi, lắc đầu:

- Đạo này Vân lạ quá, Hiền không hiểu nổi.

Thế rồi, nghĩ ngợi làm sao, Hiền bỗng nói:

- Vân ở đây đợi, Hiền bơi qua bên kia sông bẻ bắp ăn.

Nói xong, không đợi tôi đồng ý hay không, Hiền cởi áo, nhào xuống nước, sải một hơi qua bờ bên kia, bẻ một ôm bắp đem về, lui hui nướng ăn tại chỗ. Bắp nếp non nướng tỏa mùi thơm điếc mũi, tôi không đợi được lâu, hai đứa ăn quên thôi, mặt mũi cả hai đều nhọ nhem. Nhìn mặt Hiền dính đầy lọ nghe trông như một thằng hề, tôi không thể nín được, bật lên cười, quên cơn tức bị chê xấu xí. Hiền thấy tôi hết giận thì sung sướng ra mặt. Vẫn giống như hồi còn bé, Hiền chiều theo tất cả mọi ý muốn của tôi, kể cả những ý muốn tai quái, như có lần cách đây đã mấy năm, tôi bảo Hiền phải để cho chuồn chuồn cắn rốn nó (!!?) thì dạy tôi bơi mới có kết quả, vậy mà nó cũng nghe theo. Nhưng sau đó tôi đổi ý không chịu tập bơi nữa, chắc là Hiền tức, nhưng cũng không dám can ngăn, nó sợ bị tôi nghĩ chơi. Niềm vui của Hiền là được thấy tôi vui, bây giờ cũng vậy, nó vui sướng hơn hở khi thấy tôi

cười. Sau khi ăn uống no nê, Hiền lẳng xẵng đi múc nước để hai đứa rửa tay, rửa mặt.

Sinh nhật mười bốn tuổi của tôi, Hiền rút dè đưa cho tôi một hộp nhỏ bọc giấy màu, có cột nơ hằn hời, lí nhí nói:

- Tặng Vân nè!

Hắn dúm gói quà vào tay tôi, rồi ù té chạy mất. Tôi mở gói quà, một cái băng đô cài tóc bằng nhung đỏ thật đẹp, kèm theo lá thơ màu xanh với hàng chữ của Hiền “Tặng sinh nhật Ái Vân, để kỷ niệm ngày mới lớn.” Tôi mỉm cười, dạo này Hiền hay đề ý săn sóc tôi từng ly, từng tí. Từ nhỏ, Hiền vẫn hay cho tôi quà, thường chỉ toàn là đồ ăn, khi thì trái ổi, trái cóc, khi thì gói kẹo hoặc phong bánh in, đây là lần đầu tiên hắn tặng tôi một món đồ trang điểm. Tôi xăm xoi, cài thử lên tóc, thấy đẹp thì cất giữ, lâu lâu mới đem ra diện, những khi ấy, Hiền nhìn tôi với ánh mắt cảm động và... biết ơn. Anh hẳn trái lại, chẳng bao giờ thềm quan tâm đến tôi, anh vô tình tới nỗi không hề biết rằng anh đã làm tôi đau lòng, nẫu ruột nẫu gan cả tháng trời về lời phê bình tàn nhẫn của anh dạo nọ. Thế nhưng một hôm anh đã làm tôi ngạc nhiên lẫn sung sướng, khi nghe anh khen:

- Vân học giỏi ghê, còn nhỏ mà sắp thi trung học rồi.
- Em mười bốn, sắp sửa mười lăm rồi chứ bộ? Tôi đâu môi nhõng nhẽo.

Anh mỉm cười:

- Thiệt à? Hèn chi dạo này anh thấy Vân lớn bông hằn lên, ra vẻ thiếu nữ lắm rồi. Vân lớn lên rồi cũng sẽ đẹp như chị Quỳnh Hương cho coi.

Tôi mắc cỡ ửng hồng đôi má:

- Anh nói thế, chứ em làm sao sánh với chị Quỳnh Hương được?
- Sao lại không? Chị em thì giống nhau cũng là sự thường chớ. Xem kia! Khi Vân cười, cái miệng in hệt chị Quỳnh Hương.

Tôi sung sướng, mặc dù biết đó chỉ là những lời tặng bốc, có lẽ tôi chỉ giống chị Quỳnh Hương ở đôi má lúm đồng tiền và cái miệng cười thật tươi, chứ đẹp như chị thì khó hy vọng, bởi vì chị Quỳnh Hương chẳng những đẹp nhất xóm, mà còn đẹp

nhất trường nữa. Chị hơn tôi có năm tuổi mà đã biết bao nhiêu người trồng cây si, còn tôi vẫn còn vẻ ngây ngô của một cô bé mới lớn với thân hình thẳng đuột, xếp lếp như lá lúa... Nhưng rồi tôi sẽ thay đổi chứ, khi tôi đến tuổi dậy thì. Chẳng biết anh khen thật hay xã giao, nhưng dù sao những lời ca tụng của anh cũng làm cho tôi mát lòng, mát dạ và cảm động hết sức, tôi nhìn anh với ánh mắt chứa chan cảm tình. Sự thân mật giữa anh và tôi ngày càng tăng thêm, bây giờ thì anh không còn làm lơ với tôi như trước kia, con bé đã bị anh chê xấu xí. Chẳng những anh khen mà còn tìm cách lấy lòng tôi nữa, chẳng hạn biết tôi thích đọc sách, anh vội vàng mua đủ loại sách truyện cho... Hiên, vì anh biết thể nào Hiên cũng tặng lại cho tôi. Vì anh tử tế như vậy, nên mỗi khi chị Quỳnh Hương bĩu môi chê anh điều gì, là tôi lại bênh anh chăm chăm, trước mặt chị, tôi không tiếc lời ca tụng anh. Biết được như vậy, anh có vẻ cảm ơn tôi lắm.

Một hôm đang lúc chuyện trò thân mật, anh bỗng hỏi:

- Vân này, chị Quỳnh Hương đã có bồ chưa?
- Anh hỏi để làm gì?

Anh lúng túng, nhưng làm ra bộ thản nhiên:

- Ờ, thì hỏi chơi cho biết vậy mà.
- Chị Quỳnh Hương có nhiều bạn lắm, trai cũng như gái, còn bồ thì em không biết.
- Bồ là bạn thân nhất ấy mà.
- Chị Mai chơi thân với chị em lắm, vẫn thường đến nhà em học bài, hai người cùng làm bài tập chung...

Anh ngắt lời:

- Không, anh nói bạn trai cơ! Em thấy chị Quỳnh Hương có vẻ thích ai nhất?
- Em làm sao biết được?

Thấy không khai thác được gì thêm, anh thôi không hỏi nữa và nói lảng sang chuyện khác. Nhưng từ đó tôi không còn hứng thú để trò chuyện nữa, tôi hoang mang tự hỏi anh điều tra về chị Quỳnh Hương là có ý gì? Một ý nghĩ thoáng qua làm tôi buồn rầu, thì ra mình không phải là đối tượng để anh quan tâm, mà anh chỉ muốn làm thân với tôi để hỏi về chị Quỳnh Hương? Anh chưa hề thích tôi bao giờ cả, mà chỉ để ý đến chị Quỳnh Hương...

Hiển vô tình đã xác nhận điều nghi ngờ của tôi là đúng, khi một hôm hắn thì thầm tiết lộ:

- Ông anh của Hiển mê chị Quỳnh Hương, Vân ạ!
- Sao Hiển biết? Tôi hỏi mà lòng tái tê.
- Biết chứ sao không? Người mê gái cái mặt đờ đẫn dễ thấy lắm. Sách vở của anh ấy vẽ chằng chịt toàn tên Quỳnh Hương, anh Vinh còn làm thơ...
- Thôi, thôi đủ rồi. Tôi ngắt lời, đừng nói với tôi chuyện đó nữa, tôi không muốn nghe, Hiển đi về đi!

Nói xong tôi quay ngay vào nhà, bỏ mặc Hiển đứng ngơ ngác. Tôi biết tôi không thể che dấu được nỗi thất vọng sâu xa đang hiện ra trên nét mặt, tôi không muốn ai thấy được tâm trạng của tôi trong lúc này. Lặng lẽ, tôi bỏ vào phòng riêng đóng cửa lại, nghiền ngẫm nỗi đau một mình.

Từ hôm đó, tôi cố lánh mặt anh, mỗi lúc phải đi qua đầu ngõ, tôi cúi đầu, cắm cúi bước thật nhanh. Tôi tránh cả Hiển nữa, dạo này hắn hay qua nhà tôi, rủ tôi đi câu cá, thảng hoặc lắm tôi mới nhận lời, thật tình tôi không còn thấy hứng thú gì chơi những trò chơi ngày xưa tôi vẫn thích. Hiển không hiểu những biến chuyển trong nội tâm tôi, hắn thấy tôi buồn thì cũng buồn lây, hắn từ chối không theo các bạn đi chơi thả diều, đá banh, lội đua qua sông... là những trò giải trí hắn vẫn ưa thích. Chắc cũng giống như tôi, Hiển có tâm sự riêng. Bẵng đi gần cả tháng, một hôm anh Vinh đón tôi ở đầu ngõ, lúc tôi đi học về:

- Dạo này lâu quá sao không thấy Vân qua chơi? Lại cãi nhau với thằng Hiển chứ gì? Cái thằng tệ thì thôi, sao lại làm cho Vân giận chứ?

Tôi muốn nói người tôi giận là anh đó, người tôi thương cũng là anh đó, không phải Hiển đâu, nhưng tôi không dám nói, nên cứ cúi mặt làm thinh. Anh hiểu lầm im lặng là xác nhận, nên nói như an ủi:

- Để anh la thằng Hiển cho, bắt nó phải xin lỗi Vân. Thôi, vô nhà anh chơi, mẹ anh mới nấu xong nồi chè khoai môn ngon lắm, lát nữa sẽ biểu thằng Hiển đem qua biếu bên nhà em đó.

Vừa nói, anh vừa vỗ nhẹ vào vai tôi rồi cười. Tôi rùng mình, cảm giác trên bãi biển hôm nào trở lại... Tay anh như có luồng điện và tia nhìn của anh sao thu hút quá. Anh Vinh có cặp mắt sâu thăm thẳm, vô cùng quyến rũ, anh nhìn ai là y như người đó bị chìm trong đáy giếng - hay chỉ mình tôi có cảm giác đó? Tôi cũng không rõ nữa - Nhưng bây giờ thì cặp mắt đó đang nhìn tôi thiết tha như mời gọi, thế là như có một ma lực, tôi lẳng lặng theo anh vào nhà.

Anh bê ra một chồng sách, đưa cho tôi:

- Anh mua sách này là để Hiền đem qua cho em, nhưng mấy hôm nay thấy nó cứ buồn bã chuyện gì đâu không, anh cũng chưa kịp hỏi. Thì ra là chuyện xích mích giữa hai cô, cậu...
- Không phải đâu anh! Em và Hiền đâu có cãi nhau?
- Thế là chuyện gì?
- Em... em cũng không biết. Tôi áp ứng.
- Thôi được, để anh hỏi nó. Hai đứa không cãi nhau là tốt rồi. À dạo này em vẫn đi học đều chứ?
- Em vẫn...
- Tháng mấy em thi nhỉ?
- Tháng sáu.
- Chuẩn bị bài vở xong chưa?
- Sắp.

Câu chuyện nhạt thêch mà cứ tiếp tục và tôi vẫn chưa chịu ra về. Quanh co một hồi, rồi anh mới chịu nhập đề:

- Anh muốn nhờ Vân giúp anh chuyện này, Vân có bằng lòng không?
- Anh cứ nói đi, nếu dễ thì em sẽ giúp anh.

Vừa nói tôi vừa xúc một muỗng chè ngọt lịm đưa vào miệng.

Anh cười:

- Dễ ợt à.

Nói xong, anh đứng dậy đi về phía bàn học, rút từ trong ngăn kéo ra một lá thư viết sẵn, cho vào phong bì, dán lại cẩn thận rồi mới đưa cho tôi:

- Em giúp anh đưa cái thư này, trao tận tay cho chị Quỳnh Hương dùm anh nhé?

Cái muỗng trên tay tôi rơi xuống, miếng chè trở nên đắng ngắt trong miệng, nuốt mãi không trôi, nó cứ nằm chận nơi cuống

họng, làm tôi ngộp thở, mặt tôi đỏ lên rồi tái xám. Anh hốt hoảng:

- Em làm sao vậy?

Tôi vượt ngực mãi mới trôi được cục nghẹn, nước mắt cứ chực ứa ra, nhưng tôi cố gắng ngăn lại. Tôi cố gượng một nụ cười như mếu:

- Em mắc nghẹn, nhưng không sao cả.

Anh thở phào:

- Vậy mà làm anh hét hò. Ăn từ từ thôi.

Anh dễ tin và hiểu sự việc một cách đơn giản, anh không biết rằng anh đang đang xé nát tim tôi. Anh tàn nhẫn quá, tôi muốn đứng dậy bỏ ra về lập tức, nhưng tôi không còn đủ sức, tay chân tôi rũ liệt và đầu gối tôi lỏng lẻo, chắc chắn tôi không thể đứng vững trên đôi chân của mình. Tôi đành ngồi im chịu trận, nghe lòng tan nát, nghe thế giới như đang xụp đổ quanh mình. Anh chẳng bận tâm nhiều về tôi, anh đang mải nghĩ cách chinh phục chị Quỳnh Hương... Với anh, tôi chỉ là một con bé con tham ăn mắc nghẹn, anh ngó lơ cho nó khỏi mắc cỡ, như thế là lịch sự rồi. Đợi hoài thấy tôi vẫn không nói năng chi cả, anh sốt ruột dục:

- Sao? Vân nhận lời chứ?

Tôi không biết phải trả lời anh thế nào? Từ chối ư? Tôi không không biết phải viện lý do gì chính đáng để từ chối anh cả, nhưng nếu nhận lời thì có khác gì tôi tự tay phá hỏng mối tình tôi vẫn ấp ủ từ lâu trong lòng? Thấy tôi cứ làm thinh, anh có vẻ giận:

- Anh nhờ có một việc dễ dàng như thế mà sao Vân cũng ngần ngại?

Tôi cố nén tiếng thở dài:

- Em ngần ngại là vì em có lý do riêng của em.

- Lý do gì?

- Em sợ ba má em biết. Tôi cố nài ra một cơ.

- Vân đừng sợ, không ai nói cả, sao biết?

Rồi anh dỗ ngọt:

- Anh không thấy có gì rắc rối hết, việc chi mà phải nghĩ tới nghĩ lui? Vân cố gắng giúp anh lần này đi, xong việc anh sẽ mua vé cho em và Hiền đi coi xi nê, cho hai người làm huê với nhau...

Sự hồi lộ trắng trợn của anh làm tôi tự ái, anh coi tôi là loại người nào? Anh mua tình cảm của tôi bằng một vé xi nê có vài đồng bạc? Xấu hổ lẫn tức giận làm cho tôi mất bình tĩnh, tôi ngược cặp mắt oán hận nhìn anh, nói như hét:

- Khỏi mua vé, em sẽ đưa thơ cho anh, nhưng em không đi xi nê đâu.

Nói xong, tôi chộp lấy lá thơ, chạy bay ra cửa, mặc anh ngo ngác trông theo, đúng là anh không hiểu gì cả.

Chị Quỳnh Hương quả là có một trái tim sắt đá - chỉ đối với anh thôi - Nhận được thơ anh, chị không ngần ngại vờ nhàu, quăng ngay vào thùng rác, rồi quay qua căn nhắc tôi:

- Ai biểu mày nhận thơ hắn? Từ nay đừng bao giờ làm vậy nữa, nghe chưa?

Tôi bất bình dùm cho anh:

- Ít nhất chị cũng nên coi xem anh ta viết gì chứ?

- Mày thích thì mày coi đi. Chị cười mũi, hừm! Thằng cha cù lùn đó mà đòi tán tao? Đừng có mà nằm mơ.

Nói xong chị bỏ đi chỗ khác. Chờ cho chị đi khỏi, tôi lặng lẽ lượm thơ, vuốt cho phẳng phiu rồi đem vào phòng riêng đọc. Thơ anh viết mùi tận mạng, những lời dịu dàng tình tứ, ngọt ngào còn hơn cả trong tiểu thuyết tình, làm tôi rung động cả con tim. Tôi ấp lá thơ màu tím, thơm ngát mùi nước hoa lên ngực, mơ màng tưởng tượng đó là những lời anh viết cho tôi, và tôi sung sướng. Chắc anh cũng đang sung sướng với sự tưởng tượng của anh, chắc anh tưởng chị Quỳnh Hương cảm động lắm khi đọc những lời tỏ tình của anh, chắc chị đang nóng lòng mong đợi cái ngày hẹn hò anh viết trong thơ. Anh mơ một ngày nào đó anh và chị Quỳnh Hương sẽ sánh vai nhau trên con đường tình... Thôi cứ để cho anh mơ, giấc mơ yêu nào mà chẳng đẹp, tôi không đành phá tan giấc mộng của anh. Nhưng anh không đợi được lâu, chỉ ba hôm sau, anh đã tìm gặp tôi ở cổng trường, dáng anh bơ phờ trông thật là tội nghiệp.

- Mấy hôm nay anh không ăn ngủ gì được.

Tôi đi guốc vào bụng anh, nhưng vờ hỏi:

- Tại sao?

- Anh mong Vân hết sức...

Thái độ nôn nóng của anh khiến tôi lại nổi cơn tức, anh mong gì tôi? Anh chỉ sốt ruột muốn biết phản ứng của chị Quỳnh Hương. Tôi chỉ muốn nói huých tẹt hết sự thực, để nhìn anh đau khổ cho hả dạ, nhưng rồi tôi lại không nỡ.

Khi anh hỏi:

- Chị Quỳnh Hương có đọc thơ anh không?

Tôi nói dối:

- Có!

Mắt anh sáng lên:

- Thế chị ấy có nói gì không?

- Không, không nghe chị nói chi hết.

Thấy mặt anh xịu đi, tôi lại phải nói dối lần nữa:

- Nhưng chị ấy mỉm cười.

Lập tức mặt anh tươi trở lại:

- Quỳnh Hương nghĩ sao mà lại mỉm cười, em nhỉ?

- Em đâu có biết.

- Sao không hỏi?

- Ai hỏi kỳ vậy? Mà có hỏi chị cũng không trả lời đâu, chuyện riêng của chị mà.

- Ừ nhỉ, khó hiểu quá...

Nghĩ ngợi một lúc, anh lại đề nghị:

- Vân giúp anh một lần nữa đi!

- Lại đưa thơ nữa à?

- Ừ.

- Đưa gì mà đưa hoài vậy?

Anh gãi tai, cười ngượng nghịu:

- Thì đưa cho tới khi chị trả lời anh.

Tôi ngần ngừ vì sợ nhận thơ sẽ bị chị Quỳnh Hương mắng, nhưng rồi sự tò mò và thích thú được đọc thơ anh đã thắng, tôi gật đầu bằng lòng. Cũng như lần trước, số phận lá thơ thật là hẩm hiu, chị Quỳnh Hương cau mày gắt:

- Chị đã nói rồi, sao mà cứ nhận thơ của người ta làm gì?

Biểu anh ta thôi đi, đừng có vớ vẩn nữa.

- Chị ác ghê!

Miệng tôi trách chị, nhưng lòng tôi vui sướng như vừa trút được một gánh nặng, chị Quỳnh Hương không ung anh thì tôi còn hy vọng, tôi hy vọng sẽ lập được chỗ trống trong trái tim anh. Thấy chị cầm lá thơ oan xé, tôi hốt hoảng ngăn lại:

- Đùng! Chị không đọc thì cho em.

Chị nhìn tôi hơi thoáng chút ngạc nhiên, rồi mỉm cười:

- Đây, cầm đi! Mày có tò mò thì cứ việc đọc, còn tao thì đùng hòng, chẳng tội gì mất thì giờ vô ích.

Nói xong, chị ngồi xuống ghé trước bàn phấn, sửa soạn trang điểm, hôm nay chị có hẹn với anh Khánh. Tôi bỏ vào phòng riêng, đem theo lá thơ.

Đêm hôm đó tôi nằm mơ, một giấc mơ thật đẹp, tôi mơ được cùng anh lạc vào một khu rừng vắng, có suối róc rách, có chim hót, có hoa thơm bướm đẹp, có hoa cỏ xinh tươi, anh cầm tay và nói yêu tôi... Tỉnh giấc, tôi khóc ướt gối, anh Vinh ơi! Nếu giấc mơ mà là sự thật, em sẽ hạnh phúc biết bao. Anh cứ đuổi theo một cái bóng, sẽ hoài công thôi, chị Quỳnh Hương không yêu anh đâu, chị đã có người khác. Nhưng còn em, sao không bao giờ anh nghĩ đến em? Sao anh không hiểu tình em? Đùng coi em là trẻ con anh nhé? Em đã biết yêu rồi, em yêu anh đó. Anh có biết anh đã vô tình dẫm lên con tim của em khi anh nhờ em giúp anh tỏ tình với người khác? Em đã đau khổ thế nào, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, bởi vì em muốn thấy anh sung sướng. Nhưng bây giờ thì em biết chắc anh chỉ hoài công thôi. Đọc thơ anh mà thương anh quá đỗi, anh đặt tình yêu sai chỗ rồi, em không biết anh sẽ buồn đến thế nào khi biết được sự thật? Nếu anh hiểu tình em, nếu những lời ngọt ngào ân tình kia anh dành cho em, em sẽ không bao giờ làm anh buồn lòng đâu.

Bây giờ thì tôi sợ phải chạm mặt với anh Vinh, vì tôi sợ sẽ phải nói ra sự thật. Trong nhiều ngày, anh nôn nao chờ đợi lá thơ hồi âm của chị Quỳnh Hương, mà không biết rằng những lá thơ tình say đắm anh viết cho chị với tất cả con tim của anh đã bị chị quăng bỏ, và hiện đang nằm dưới gối của tôi. Trời ơi! tình yêu sao mà ngang trái? Tim anh chỉ mang hình bóng của chị Quỳnh Hương, còn tim tôi lại mang đầy hình bóng của anh. Nhưng tôi biết tôi chỉ là người đứng bên lề cuộc đời của anh thôi, mười lăm tuổi, tôi vẫn bị anh coi là trẻ con, không bao giờ anh thêm để ý, thì làm sao anh hiểu được tình tôi?

Trốn anh được một tuần, một hôm anh lại đến tìm tôi nơi công trường.

- Tại sao Vân cứ tìm cách lánh mặt anh?

Tôi buộc lòng phải nói ra sự thật:

- Tại em không muốn làm anh đau lòng, chị Quỳnh Hương bảo anh thôi đừng viết thơ cho chị ấy nữa.

- Tại sao vậy?

Mặt anh tái mét thấy tội nghiệp, nhưng đã trót nói ra rồi, tôi đành phải tiếp tục:

- Tại chị ấy đã có người yêu rồi.

- Thật à? Anh bật ra một tiếng rên nghe xé lòng.

Tôi cũng đứt từng khúc ruột, tôi đau đầu có kém anh khi thấy anh thất tình kẻ khác. Tôi nói mà không dám nhìn vào mặt anh:

- Em nói thật, không tin anh cứ đi tìm chị ấy mà hỏi.

- Không, anh tin chứ, nhưng anh buồn quá.

Anh thần thờ một hồi rồi bỏ đi. Nhìn anh lên xe Honda rồ máy phóng đi, tôi lo sợ, không hiểu bằng cách nào anh về đến nhà mà không gặp tai nạn. Từ hôm đó không thấy anh đàn hát gì nữa, anh lánh mặt mọi người, anh tránh luôn cả tôi.

Năm sau, chị Quỳnh Hương lên xe hoa về nhà chồng. Trước đám cưới một tuần, anh bỏ nhà đi mất, sau này nghe nói anh tình nguyện đăng lính. Ba năm sau, gia đình tôi rời xóm, dọn nhà đi nơi khác, nhưng Hiền vẫn tới lui thăm viếng. Lúc này cả hai chúng tôi đều đã lên đại học, Hiền học giỏi lắm và trúng tuyển kỳ thi học bổng đi du học ngoại quốc, hẳn chọn ngành hàng không. Trước khi chia tay, Hiền rụt rè ngỏ lời:

- Hiền đi bốn năm, Vân có buồn không?

Tôi thờ ơ:

- Việc gì phải buồn?

Hiền cau mày trách:

- Vân vô tình quá, còn Hiền thì nhớ Vân, đi không muốn đành... Đã có lúc Hiền muốn bỏ ý định đi du học đấy.

- Đừng đại! Tôi thành thật. Đâu có dễ gì xin được học bổng?

- Vẫn biết thế, nhưng phải xa Vân, tôi... tôi... chịu không nổi.

- Rồi sẽ quen đi mà.
- Khó lắm, mình là bạn của nhau mười mấy năm trời, bỗng chốc phải xa nhau không khổ sao được? Hiền đi mà để hồn lại đây...
- Đừng! Không hồn thì chết mất còn gì? Hồn bao giờ cũng phải đi với xác chứ?
- Vân cứ đùa, chẳng lẽ Vân không hiểu lòng tôi ư?
- Vân hơi... hiểu hiểu.
- Vậy Vân chờ tôi nhé?
- Hiền sợ Vân lấy chồng à?
- Ừ, sợ!
- Nếu thế Hiền đừng lo, Vân sẽ không lấy chồng đâu.

Hắn cười, nét mặt rạng rỡ:

- Hiền coi đó là một lời hứa hẹn của Vân đó nghe?
- Vân có hứa gì đâu?
- Thì Vân vừa hứa là sẽ không lấy chồng đó thôi?
- Ừ, cái đó thì đã hẳn, Vân đã nói thì sẽ giữ lời hứa.

Hiền sung sướng, hắn nắm lấy tay tôi thật lâu mới buông ra, hắn còn bịn rịn thêm một hồi nữa rồi mới chịu quay bước. Hôm đưa tiễn Hiền ra phi trường, có cả anh. Trông anh phong sương trong bộ áo nhà binh, mặt anh nâu xạm vì nắng gió và đôi mắt rất buồn. Tôi chờ hoài một ánh mắt, nhưng anh không nhìn ai cả, cứ cắm đầu lầm lũi bước. Nhìn dáng anh thiếu nảo, lòng tôi quặn thắt, tôi biết anh chưa quên chị Quỳnh Hương, anh không bao giờ quên... Tôi bật khóc khi Hiền nói lời chia tay, tôi đã khóc thật sự, tôi khóc cho tôi, tôi khóc cho anh, và khóc cả cho Hiền nữa. Hiểu lắm những giọt nước mắt của tôi, Hiền nói giọng cảm động:

- Vân đừng buồn, thời gian rồi sẽ qua nhanh lắm. Cám ơn những giọt nước mắt của Vân, Hiền sẽ nhớ mãi giây phút này. Mai này Hiền về, hy vọng mọi chuyện sẽ không thay đổi.

Tôi gật đầu:

- Sẽ chẳng có gì thay đổi đâu, Vân lúc nào cũng vậy, bây giờ và mãi mãi.

Tôi vẫn giữ lời hứa, nhưng là hứa với chính tôi, chứ chẳng phải vì Hiền. Những lá thư chứa đầy thương nhớ của Hiền

không làm tôi cảm động, tuy nhiên thỉnh thoảng tôi cũng viết thơ qua lại, khuyến khích hẳn chăm lo học hành.

Bốn năm sau, Hiền về nước, hẳn tìm đến thì tôi lánh mặt. Mẹ ngạc nhiên:

- Không phải con vẫn chờ đợi nó hay sao?
 - Không phải đâu, mẹ ạ.
 - Sao mấy năm nay con từ chối tất cả mọi đám mai mối?
 - Tại con không muốn lấy chồng.
 - Ở nhà làm mắm à? Bà có về bực mình, nhưng vẫn nhẹ nhàng khuyên, con gái chỉ có một thời thôi, đừng để tuổi xuân qua đi uổng lắm. Mẹ thấy thằng Hiền được quá chớ, nó đẹp trai, có địa vị, có tương lai, lại yêu con hết lòng. Đừng bỏ lỡ cơ hội, mai một lại tiếc.
 - Con sẽ không tiếc đâu.
 - Mà còn muốn gì hơn nữa? Nó bây giờ là một chàng phi công hào hoa phong nhã, là thần tượng của các cô gái thời nay, thiếu gì con gái đẹp vây quanh, mà nó lại chọn con.
 - Hân hạnh lắm, nhưng con không yêu hẳn.
 - Mà chê nó ở điểm nào?
 - Con đâu dám chê, chỉ tại không thích thôi.
 - Thật mẹ không hiểu được mà, cứ kén cá chọn canh mãi, đám nào cũng từ chối. Năm nay cô đã hăm lăm, hăm sáu, trẻ trung gì nữa, không lẽ muốn ở vậy để làm gái già?
 - Gái già thì đã sao? Tôi ôm mẹ nũng nịu. Tại sao mẹ cứ muốn tống con đi? Ở nhà với mẹ không phải sướng hơn sao?
 - Thôi đi cô! Nhà một bầy con gái, gả được con Quỳnh Hương mẹ đã mừng, bây giờ thì đến lượt mà, con chị đi trước thì con em mới theo sau được chứ?
 - Mẹ cứ gả các em trước đi, còn con, xin mẹ để con yên.
- Mẹ giận dỗi bỏ đi chỗ khác. Tôi đâu muốn làm mẹ buồn lòng, tôi cũng đâu muốn làm gái già? Chỉ tại duyên số, tại con tim tôi không thể rung động được nữa, tôi không muốn đem về cho chồng một thân xác vô tri.

Hiền chờ tôi thêm hai năm nữa không được thì cưới vợ, vây quanh hẳn có biết bao nhiêu cô gái trẻ đẹp, và Hiền đã chọn được một cô đẹp nhất. Đám cưới, Hiền không mời tôi, nhưng

tôi cũng lịch sự gửi mừng hẳn một món quà đáng giá. Đã lâu không ghé qua xóm cũ, sợ chạm mặt Hiền, bây giờ Hiền đã cưới vợ và dọn nhà ra riêng. Một hôm tôi về thăm lại chốn xưa. Tới đầu ngõ, tự dưng tôi thấy lòng bồi hồi.

*Dừng chân trước cửa nhà chàng
Thấy hoa vàng với bướm vàng hôn nhau
Tìm chàng chẳng thấy chàng đâu
Lá rơi lá tả bên lầu như mưa
(Thơ Nguyễn Bính)*

Căn nhà của anh vẫn y nguyên như xưa với hai cánh cửa màu xanh, với giàn bông giấy quanh năm trổ đầy bông tím, nhưng trước cửa có móc một ổ khóa to tướng, chắc chủ nhà đi vắng. Tôi đứng tần ngần rất lâu dưới giàn bông giấy, nơi trước kia tôi vẫn tụ tập cùng bầy con nít đứng nghe anh đàn...

Một bà cụ hàng xóm, không nhận ra người quen, nhưng cũng đơn dả chạy ra đón chào:

- Cô vào nhà tôi chơi, đứng ngoài này nắng chết.

Tôi chỉ ổ khóa to tướng trước cửa:

- Chủ nhà đi xa, phải không bác?

Bà cụ gật đầu:

- Phải, họ về quê ăn Tết, ra giêng mới trở lên. Cô đi thăm ai ở nhà này?

Tôi mỉm cười:

- Bác Năm không nhận ra cháu sao? Khi xưa cháu ở xóm này, cháu là con của ông bà Hưng làm ở sở bưu điện đó.

Vừa nói, tôi vừa trở ngôi nhà cũ ở giữa xóm, bây giờ đã có chủ mới. Bà Năm nheo mắt nhìn tôi chăm chú, rồi chột à lên một tiếng:

- Tôi nhớ ra rồi, cô có người chị đẹp lắm, lấy chồng làm bác sĩ ở bảo sanh viện Hùng Vương đó chứ đâu. Cả xóm đi ăn cưới cô ấy mà, còn cô lúc đó còn nhỏ. Chóng thiệt, mới đây mà đã mười mấy năm qua rồi, cô thay đổi nhiều quá, tôi nhận không ra. Bây giờ cô đã có chồng con gì chưa?

- Chưa bác à, cháu cao số nên không ai thèm cưới. Bây giờ thì cháu đã ngoài ba mươi rồi.

- Úi chao! Ba mươi thì ba mươi, đã có làm sao? Bà an ủi. Thời buổi nay người ta lấy chồng trẻ cũng là sự thường. Hay cô còn chờ đợi ai?

Tôi cúi đầu, xấu hổ:

- Có ai thương cháu đâu mà chờ với đợi?
- Đạo đó thấy cô với cậu Hiền thân nhau, tôi cứ tưởng...
- Không phải vậy đâu bác, tụi cháu chỉ coi nhau như bạn.
- Đâu có ai dè, chừng thấy cậu Hiền cưới vợ, mọi người mới vỡ lẽ. Bây giờ cậu Hiền đã có con rồi, thỉnh thoảng hai vợ chồng đem con về xóm này, ở chơi với ông bà nội mấy bữa. Thành nhỏ mới lẫm đẫm biết đi, cái mặt giống in hệt ba nó, coi dễ thương hết sức...
- Thế còn anh Vinh? Tôi sốt ruột hỏi.
- Nó buồn chuyện chi không biết nên bỏ học, đăng lính, xông pha hòn tên mũi đạn, nghe đâu nó liêu lĩnh lắm. Thiệt đại đột quá, người ta chạy tiền chạy bạc để trốn lính, đảng này...

Bà ngưng lại không nói tiếp, tôi cố nén hồi hộp để giữ giọng cho tự nhiên:

- Anh Vinh có hay về thăm nhà không? Bây giờ anh ở đâu hả bác?
- Nó đi luôn rồi, không về nữa đâu. Tội nghiệp quá...
- Bác nói vậy nghĩa là sao? Tôi hỏi mà tìm đáp tưởng như vỡ lòng ngược.
- Vinh tử trận hồi đầu năm, không tìm thấy xác.
- Trời ơi!

Tôi không thể ngăn được tiếng kêu đau đớn như xé lòng, thế là người tôi thương, thế là niềm hy vọng cuối cùng của tôi đã tan thành mây, thành khói rồi. Nỗi tuyệt vọng khiến tôi không cầm được nước mắt, tôi ngược nhìn lên bầu trời cao, anh đang ở trên ấy, bay xa khỏi tầm tay của tôi, còn gì mà chờ với đợi? Giấc mơ một đời đã tắt vì anh đã không còn, anh không có cả một nắm mộ cho tôi đặt một vòng hoa. Anh Vinh! Anh Vinh ơi... tôi gọi tên anh bằng tiếng nói từ trong tim, bao giờ anh mới đến với tôi? Sao chẳng bao giờ anh là của tôi, ngay cả sau khi anh đã chết? Tôi vẫn nhìn lên trời cao, tìm bóng dáng anh, nhưng chẳng thấy, chỉ thấy mênh mông mây trắng...

Trời hôm nay nắng say như chói lòa, làm hoa cả mắt, mây như bồng bồng dưới chân, tôi lao đảo đứng không muốn vững. Mơ hồ cố tiếng bà Năm hét hoảng:

- Cô làm sao vậy? Trúng gió à? Khi không sao mặt mày lại tái lợt đi thế kia?

Tôi giật mình ra khỏi cơn mộng du, gương gao trả lời:

- Không sao đâu bác, cháu chỉ hơi chóng mặt, chắc là trời nắng quá.

- Đúng vậy, mấy hôm nay thời tiết xấu quá, vừa nóng vừa ẩm, chính tôi cũng thấy khó chịu. Thôi, cô hãy uống hết ly nước mát này, rồi ngồi nghỉ một lát sẽ khỏi.

- Cám ơn bác.

Tôi cầm ly nước mà tay run run, nước sóng sánh tràn cả ra ngoài. Bà Năm chột nhìn tôi nghi ngờ:

- Nè! Nói thiệt với bác đi, có phải cháu là người mà Vinh vẫn đợi? Hèn chi bao nhiêu năm rồi, nó nhất định không chịu cưới vợ, cho dù ba má nó cứ dục dã hoài. Hai người giận nhau chuyện chi để nó buồn phải đi đăng lính? Bất nhân dữ hôn, có giận cũng giận vừa vừa thôi, giận chi dai dử khiến cả hai đều khổ? Mà nó cũng tự ái nữa, sao không về xin lỗi cháu?

Bà còn nói nhiều nữa, nhưng tai tôi ù rồi, chỉ nghe câu được câu mất. Tôi cũng không còn hơi sức đâu để cãi chính, anh đâu phải vì tôi? Trước sau gì anh cũng không yêu tôi, cho đến chết anh vẫn không hiểu được tình yêu thầm kín của tôi đối với anh, bởi vì chưa một lần nào tôi dám nói.

Có những người trời sinh ra chỉ yêu có một lần trong đời thôi, là anh và tôi đó, nhưng cả hai đều không đạt được ước vọng. Hai tâm hồn cô đơn của chúng ta sao không tìm về với nhau nhỉ? Anh và tôi suốt đời chỉ đuổi theo những chiếc bóng, đã là bóng thì làm sao bắt được? Nên chúng ta suốt đời hụt hẫng... Bây giờ nói chi thì cũng đã muộn. Anh hàng xóm ơi! Anh đã đi xa thật rồi, anh đi không bao giờ về nữa, nhưng anh đi sao lại mang theo trái tim của tôi?

Lưu Phương Lan

(Trích trong tập truyện *Lấy Chồng Xa*)

Xin bấm vào Google: youtube Anh hàng xóm - Phương Lan